

Afscheid Yvonne Ceelie

U kent hopelijk uw klassieken. Daarom durf ik te openen met een citaat uit Asterix en de Helvetiërs: "Geachte afgevaardigden, ik zal het kort houden".

* Als er in dit verhaal wat vaker het woord ik valt, moet u mij dat maar niet kwalijk nemen. Dat krijg je zo als je jarenlang samenwerkt.

* Een tweede opmerking: het gaat in de verleden tijd. Want het is de laatste weken akelig stil in de burelen van de persdienst.

Voor ik begon bij toen nog het bisdom Haarlem heb ik hier kennisgemaakt met veel mensen: natuurlijk de bisschop en de hulpbisschop, de leden van de sollicitatiecommissie, de eindredacteur. Ik kende Samen Kerk vanuit mijn toenmalige werk en beschouwde het – en nog steeds – als het meest lezenswaardige bisdomblad binnen ons taalgebied.

Maar met de persoon met wie ik dagelijks zou optrekken, meer dan elf jaar lang, maakte ik pas kennis toen ik op maandag 2 februari 1998 met mijn werk begon.

Bijna negentien jaar, vanaf augustus 1990, was Yvonne, als secretaresse van de persdienst, ook verantwoordelijk voor het secretariaat van Samen Kerk.

Ze begon onder eindredacteur Hanneke Sas. In die eerste jaren vormde een belangrijk onderdeel van haar werk het intikken en redigeren van copij. Het is bijna niet meer voorstelbaar, want met de komst van goede scanapparatuur en later natuurlijk e-mail – dat is eigenlijk pas sinds 1997 – veranderde haar taak en ging de nadruk liggen op de contacten met medewerkers, uitgeverijen, de logistieke steun voor de

redactie, het beheer van het beeldarchief, contacten met inzenders van brieven, oplossingen, kleurplaten, tips, enzovoorts. Zij was ook gastvrouw bij de vele perscontacten en bij persconferenties. Intern was ze vele jaren actief in onder meer de redactie van de Nieuwsbrief.

Dat alles gebeurde altijd met een vanzelfsprekende inzet en een aanstekelijk goed humeur. Als geboren Surinaamse hield ze van het contact met collega's en was ze – onontbeerlijk voor iemand van de persdienst – steeds op de hoogte van het wel en wee van iedereen hier in de Curie. Voor velen in het bisdom was ze een vraagbaak en vooral een luisterend oor.

Het was voor Yvonne niet gemakkelijk toen ik hier kwam. Niet iedereen was even gelukkig met mijn benoeming, en ofschoon een oproep om massaal het abonnement op Samen Kerk op te zeggen uit protest, weinig weerklank vond, moet het Yvonne, die verknocht was aan het blad pijn hebben gedaan.

Ze heeft destijds, in de geest van de gedachte Samen Kerk, haar uiterste best gedaan om – in de woorden van burgemeester Job Cohen – de boel bij elkaar te houden.

Op momenten dat het spannend werd – en hier in Haarlem hebben we eigenlijk nooit een “dull moment” - toonde ze een flegma dat beter onverstoorbaarheid kan heten. Daarbij bleef ze steeds – in weerwil van haar sociale aard – discreet, onontbeerlijk voor wie in dienst van de Kerk, van de bisschop staat.

Ze kon een felle onderhandelaar zijn, vooral aan de telefoon. Er werd scherp geprijsd en afgedongen. Yvonne was een eerste klas logistiek medewerker: organiseren zat haar in het bloed, en menigmaal heeft

zij uw perschef behoed voor miskleunen op dit interessante maar moeilijke terrein. Daarom mag u met mij uw hart vasthouden voor de toekomst.

Maar ze had ook een andere kant. Toen Arja op sterven lag, zette Yvonne een Mariabeeldje op tafel met een kaarsje ervoor. En samen baden we voor onze doodzieke collega.

Samen naar Suriname. Afgelopen zomer nogmaals. Daarover later meer, om een collega te citeren. .

Een van de hoogtepunten van het jaar vormden de kerstkaarten. Niet omdat iedereen altijd aparte en soms onvervulbare wensen had, maar omdat Yvonne daar haar hart in legde. Talloze keren kwam zij met de "winnende" afbeelding voor de dag, en blijkens de reacties vielen ze altijd in de smaak.

En zoals vandaag: altijd was ze representatief, ik mag in dit gezelschap, onder de hoede van haar naaste dierbaren, wel zeggen: een lust voor het oog. Dat maakte haar tot een perfecte gastvrouw.

Hoe goed Yvonne haar werk deed moge blijken uit het feit dat in haar opvolging nog niet is voorzien.

Ik kan dan ook niet anders dan met verdriet in het hart, maar ook met dankbaarheid eindigen:

Yvonne, Wim en Shani: het ga jullie goed!